

In het midden van deze foto staat een vrouw met haar gezicht naar een tweekleurige muur gericht. Ze houdt haar armen op haar rug en kijkt iets naar links, waardoor een deel van haar gezicht zichtbaar is. Ze draagt een rode hoed met een riempje met een gesp eromheen en een koraalkleurige jurk met open rug. Op haar rechterschouderblad heeft ze een verdikt litteken dat lichter is dan de rest van haar huid. Het onregelmatige litteken wordt deels bedekt door haar bh-bandje en jurk. Het loopt door over de achterkant van haar rechter bovenarm en vervaagt daarbij langzaam.

We zien alleen de bovenste helft van de vrouw. Haar korte dreadlocks komen onder haar hoed uit. We zien haar ogen niet, maar het goud van een oorbel in haar linkeroorlel glinstert.

We zijn dichtbij genoeg om te zien dat het litteken op haar rug, dat weliswaar nog goed zichtbaar is, geen litteken is van een recente verwonding. Er is genoeg tijd verstreken waarin de wond kon genezen. Het litteken vervaagt na verloop vast wel, maar de fysieke herinnering aan de verwonding draagt ze waarschijnlijk de rest van haar leven met zich mee.

Ik heb deze foto in 2017 in Liberia gemaakt als onderdeel van mijn eerste persoonlijke project: *The Process of Re-learning Bodies*. Het begon als onderzoek naar de manier waarop in Afrika mensen met een trauma zich hebben aangepast aan hun veranderde lichaam, en tegelijkertijd benadrukte het project de afwezigheid van de wijdverbreide cultuur rondom bodypositivity.

Toen ik deze vrouw fotografeerde, die voor een blauw-witte muur staat, had ik al aardig wat onderzoek gedaan naar littekens. Op dat moment voelde ik me comfortabel genoeg om mensen te benaderen en naar hun littekens en de verhalen erachter te vragen, en te horen hoe ze omgaan met deze sporen die hun lichaam hebben veranderd.

Dit project draait om hoe mensen met verschillende achtergronden omgaan met hun littekens, en ik heb me laten inspireren door wat ik op het continent tegenkwam. De meeste foto's van littekens van Afrikaanse mensen die ik heb gezien waren gemaakt door witte mensen, en de littekens waren het gevolg van gruwelijk misbruik, geweld of terrorisme. Ik vond die benadering grotesk. Ik herinner me dat ik een foto van een Afrikaanse vrouw zag die een groot litteken had en zonder shirt, zittend op de grond, gefotografeerd was. Waarom zat ze op de grond? Waarom niet op een stoel? Littekens, verwondingen en trauma's zijn natuurlijk belangrijk, maar je kunt de persoon met de littekens daarom nog wel waardig fotograferen.

Ik realiseerde me dat ik dit ook terugzag in de maatschappij: veel mensen kijken naar littekens vanwege hun fascinatie voor het groteske. Ik wilde me richten op een andere, zachtere realiteit. Veel littekens zijn namelijk niet het gevolg van geweld of misbruik.

Soms zijn ze veroorzaakt door een auto-ongeluk, soms door kokend water of brand.

Het litteken van de vrouw op deze foto is veroorzaakt door verkeersongeval. Vaak zit er nog een heel verhaal achter het ontstaan van littekens, maar ik richt me liever op de blijvende impact die ze hebben. Niet alleen op de fysieke impact, maar ook de mentale. Ons gevoel dragen we immers altijd met ons mee, ook al vervagen de littekens en verdwijnen ze uiteindelijk zelfs.

Deze foto, en de serie waar hij onderdeel van is, ligt mij nauw aan het hart. Als kind ben ik zelf betrokken geweest bij een verkeersongeval en ik heb daar nog steeds een groot litteken van. Als Nigeriaanse vrouw wilde ik onderzoeken hoe onze gemeenschap de manier waarop we naar onze littekens kijken beïnvloedt en hoe we ons lichaam opnieuw leren kennen. Toen ik opgroeide maakte het niks uit dat ik een litteken had, maar toen ik in een andere gemeenschap terecht kwam veranderde dit.

Als kind in Nigeria werd er heel nuchter en open met mijn litteken omgegaan. Volslagen vreemden vroegen: "Jeetje, wat is er gebeurd?" Maar toen ik naar Amerika verhuisde voor mijn studie, staarden mensen, zeiden ze niks en keken ze de andere kant op. Voor het eerst in mijn leven was ik me bewust van mijn litteken.

Toen het project vorderde begon ik ook close-upfoto's van littekens te maken. Bij sommige foto's kon je je zelfs afvragen of je nou naar een litteken keek of naar een landschap. Het was moeilijk te zien en dat vond ik geweldig. De patronen van onze genezende huid lijken op patronen in de natuur.

Deze foto is gemaakt met een Canon 5D Mark III en ik was op de helft van het project toen ik hem maakte. Het doel was om het verband te laten zien tussen sporen op ons lichaam en sporen op aarde. Haar litteken stroomt als een rivier, vanaf haar rug, over haar schouder, naar de achterkant van haar arm. En dat is het doel: de parallellen laten zien tussen het genezingsproces van ons lichaam en de bestaande patronen in de natuur.

Ik vind het goed hoe deze benadering mensen aan het denken zet. Ons perspectief en onze manier van kijken naar littekens verandert erdoor. De foto maakt mensen nieuwsgierig en leert ons te kijken naar hoe we genezen, niet naar de schade die is aangericht.

Ik heb het altijd gek gevonden dat mensen zo gefascineerd zijn door de bloederige details van *hoe* een litteken is ontstaan. Ik wil het evenwicht herstellen en minder aandacht besteden aan de morbide nieuwsgierigheid waardoor ze mensen als 'anders' beschouwen. Ik wilde de morbiditeit uit het verhaal halen. Gezichten en lichamen, en daarmee ook het morbide aspect weglaten, zodat alleen nieuwsgierigheid overblijft.

Toen ik bezig was met dit project, zei iemand tegen me: "Mensen kijken alleen naar het litteken en vergeten de verwonding." Dat is me altijd bijgebleven. Wat als we niet op die manier naar littekens keken? Wat als mensen ze vanuit een ander perspectief, als prachtige sporen, bekeken? Ik kon gemakkelijk een verband zien tussen de sporen op ons lichaam en de sporen in de natuur. Ik hoop dat anderen dat verband ook kunnen zien door mijn werk.

Ik hoop dat deze foto kan laten zien dat de manier waarop ons lichaam herstelt een natuurlijk fenomeen is. En dat de maatschappij dit niet alleen moet erkennen, maar ook omarmen.